

A Fővárosi Törvényszék a Gaál és Szabó Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Kossuth tér 9., ügyintéző: dr. G Sz ügyvéd) által képviselt Free Choice Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. (1088 Budapest, József krt. 14.) felperesnek a dr. Bak László irodavezető által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., Hiv. sz.: Vj/26/2013.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. évi szeptember hó 24. napján kelt 5.K.30.731/2014/15. számú ítélete ellen a felperes által 16. sorszám alatt előterjesztett és 17. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán az alulírott napon – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (azaz egyszázezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – 2.400.000 (azaz kettőmillió-négyszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 10.§-ának (3) és (5) bekezdésein alapuló hatáskörében eljárva a 2010. január 13. napján meghozott Vj-46/2009/69. számú határozatában megállapította, hogy a felperes az egyes tájékoztatásaival a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott. E jogsértés miatt a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 77.§-ának (1) bekezdés h) pontja alapján a felperest a határozatában megjelölt módon közzéteendő és meghatározott tartalmú tájékoztatás közzétételére kötelezte, valamint a Tpv. 78.§-ának (1) és (3) bekezdése alapján 100.000.000 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte. Indokolásában az Fttv. 3.§-ának (1) bekezdésére utalással hangsúlyozta, hogy a felperes az emberi egészségre gyakorolt téves tájékoztatással termékeit az ÁNTSZ tiltása ellenére folytatta, termékeit forgalmazta, és magatartásával megsértette az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletről szóló 2008. évi

XLVI. törvény (a továbbiakban: Éhf) 10.§-ának (2) és (3) bekezdését is, amikor élelmiszer termékeinek betegség megelőzésére, kezelésére, vagy gyógyítására vonatkozó tulajdonságot tanúsított.

A felperes keresettel élt; az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnek volt hatásköre az ügyben eljárni, és a felperes által folytatott kereskedelmi gyakorlat jogsértő volt. A felperes által forgalmazott termékek élelmiszer kategóriába tartozó, úgynevezett étrend-kiegészítők voltak, más módon való tájékoztatás közzétételére, forgalmazásra csak előzetes engedély birtokában lehetett volna mód, amellyel a felperes nem rendelkezett. Az elsőfokú bíróság nem tartotta jogsértőnek a bíróság kiszabását és annak mértékét sem, továbbá az alperes által közzétenni rendelt közleményt sem.

A felperes fellebbezéssel élt és elsődlegesen a kereseti kérelmének megfelelő módon az elsőfokú ítélet megváltoztatását, ennek lehetősége hiányában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását kérte. Vitatta, hogy jogsértő módon járt volna el, és állította, hogy termékei vitaminok voltak, azaz olyan tápanyagok, amelyek az orvostudomány több évtizedes álláspontja, illetve az orvosképzés részévé vált tudományos megállapítások értelmében okszerűen javítanak az ember élettani funkcióján. Kifejtette álláspontját az ÁNTSZ határozata tekintetében és állította, hogy az alperes nem indokolta meg a közlemény közzétételére való kötelezését, de azt sem, hogy miért alkalmazott vele szemben kirívóan magas mértékű bírságot.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezése folytán eljárva meghozott 2.Kf.27.557/2011/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság 3.K.31.467/2010/15. számú ítéletét részben megváltoztatta és az alperes 2010. évi január hó 13. napján kelt Vj.46/2009. számú határozatát részben, a szankcióra vonatkozó rendelkezései tekintetében hatályon kívül helyezte és e körben az alperest új eljárásra kötelezte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felperes az alperesi határozatban foglalt jogsértő magatartást tanúsította, ezért jogszerűen döntött a felperesi kereset e vonatkozású elutasításáról. Az ítéltábla azonban a jogkövetkezményekkel kapcsolatos részében a felperesi fellebbezést alaposnak találta. A Tpv. 77.§-ának (1) bekezdés h) pontja és 78.§-ának (1) bekezdése által az alperes részére biztosított mérlegelési jogkör alapján arra a következtetésre jutott, hogy e mérlegelési jogkör azt jelenti, miszerint a jogszabály által biztosított többféle döntési lehetőség közül a legcélszerűbbet kell a hatóságnak kiválasztania. A mérlegelési jogkör azonban nem ad korlátlan szabadságot, szabad belátást, mert a mérlegelés jogszerűsége a Pp. 339/B.§-ában meghatározott szempontok szerint vizsgálható. Megállapította az ítéltábla, hogy a bíróság vonatkozásában az alperes a Tpv. 78.§-ának (1) és (3) bekezdései alapján meghatározható bírságösszeg tekintetében hiányos indokolást adott, azaz nem támasztotta alá a mérlegelési jogkörben hozott határozattal szemben elvárt követelményeknek megfelelő, a jogsértéssel arányban álló büntetés

alkalmazását. Csak felsorolta az általa mérlegre tett szempontokat, azonban nem vezette le, hogy az egyes tényeket milyen okok folytán értékelte a felperes terhén. Azt is megállapította az ítélőtábla, hogy a közzétételre való kötelezés körében az alperes kizárólag a Tpv. 77.§-ának (1) bekezdés h) pontjára hivatkozott, a kötelezés indokaira, a közzététel tartalmára és idejére nézve semmilyen indokolást nem adott, még csak fel sem sorolta a mérlegelésnél figyelembe vett egyes szempontokat. E körben tehát az alperes nem hogy hiányos, hanem semmilyen indokolást nem adott.

Mivel nem a bíróság feladata, hogy az alperes mérlegelésének körülményeit feltárja, a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a hiányos indokolás olyan súlyos, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértésnek minősül, ami a szankciók érdemi elbírálását nem teszi lehetővé. Ezért az alperes határozatát a szankciókra vonatkozó rendelkezései tekintetében hatályon kívül helyezte és az alperest e körben új eljárásra kötelezte.

A másodfokú bíróság előírta, hogy a megismételt eljárásban az alperesnek a felperes által ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez és a jogsértéshez relevánsan hozzátartozó enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodóan kell a bíróság összegét meghatároznia, melynek során elsődlegesen a Tpv. 78.§-ának (3) bekezdésében meghatározott szempontokat kell értékelnie, de figyelembe vehet más, jelentőséggel bíró tényezőket is. Előírta, hogy az alperesnek döntését a Pp. 339/B.§-ában meghatározott szempontoknak megfelelően kell indokolnia. Számot kell adnia arról, hogy a bíróságösszeg meghatározásakor mit és milyen súllyal vett figyelembe; a mérlegre tett szempontok pusztá felsorolása nem elegendő: be kell mutatni, hogy az egyes tények, körülmények miért a felperes javán vagy éppen terhén értékelendők. Az alperesnek tehát alá kell támasztania a jogsértéssel arányban álló szankció alkalmazását. A közzétételre való kötelezés ugyancsak nem maradhat indokolás nélkül, mert be kell mutatni, hogy milyen tények, körülmények, mikénti mérlegelése vezetett az adott tartalommal, meghatározott időre terjedő közzététel elrendelésére.

Az alperes a megismételt eljárásban hozott és 2013. évi november hó 19. napján kelt Vj/026-18/2013. iktatószámú határozatában a felperest 30.000.000 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte. Kötelezte továbbá a határozat kézbesítését követő 30 napon belül 3 országos terjesztésű, legalább 30.000 példányban megjelenő napi lapban 3 alkalommal észrevételek hozzátétele nélkül, legalább 12 pontos betűmérettel az általa a határozat rendelkező részében meghatározott tartalmú közlemény közzétételére is.

E határozata indokolásában az alperes az eljárás előzményeit, a korábbi határozatát, a határozatában megállapított jogsértéssel kapcsolatos ítélőtáblai megállapításokat sorolta fel, külön kitért az ítélőtábla bírságra vonatkozó, valamint a helyreigazító nyilatkozat közzétételének körében tett megállapításaival, továbbá külön pontban ismertette mind a bírság, mind a közzétételre való kötelezés tekintetében az új eljárásra adott iránymutatást is. Részletesen ismertette a jogszabályi háttérrel és a felperes álláspontját, majd indokolta, hogy a bírságot részben a Tpv. 78.§-ának előírásai és az 1/2007. számú bírságközleményre alapozottan határozta meg, a bíróság iránymutatásának megfelelően. Rögzítette, hogy a bírság összegének megállapítása során a jogsértő kereskedelmi kommunikációval kapcsolatos ismert költségek mértékéből indult ki; majd felsorolta a kiemelten súlyosító körülményként értékelt bizalmi jellegű termékre vonatkozó jogsértést; a szintén kiemelt

súllyal figyelembe vett korábbi jogsértő marasztalást; azt nagyobb mértékű súlyosító körülményként értékelve, hogy betegségekkel, egészségügyi problémákkal küzdő sérülékeny fogyasztókhoz intézte a felperes tájékoztatását; de súlyosító körülményként értékelte azt is, hogy a fogyasztók széles köréhez jutott el a tájékoztatás. Kisebb súlyú súlyosító körülményként értékelte, hogy időben 4 hónapra húzódott el a felperesi jogsértő magatartás; de nagy súllyal vette figyelembe a felróható magatartást is. Kiemelte, hogy a felperes magatartása felróható volt, mert nem érte el az adott helyzetben általában elvárható magatartási mércét, nem felelt meg a társadalom értékítéletének. E körben értékelte azt, hogy az emberi szervezetre gyakorolt hatás miatt fokozott felelősséget kívánó ágazat szabályai körében járt el jogsértő módon a felperes. Enyhítő körülményt nem rögzített. Azt, hogy az ÁNTSZ marasztaló határozatot végül a felperessel szemben nem hozott, irrelevánsnak tartotta. Azt is kiemelte, hogy nem az eljárás alá vont elvárása, vagy az alperes saját korábbi gyakorlata, hanem minden ügyben az adott jogsértéshez kapcsolódó súlyosító és enyhítő körülmények határozzák meg, hogy mely mérce alapján arányos az eljárás alá vonttal szemben alkalmazott szankció.

Az alperes továbbá a helyreigazító nyilatkozat tekintetében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes által honlapon közzétett és korábbi határozathoz igazodó közzététel valójában nem volt hozzáférhető a fogyasztók részére, ezért nem felelt meg a követelményeknek, ezért és mert emberi fogyasztásra, az emberi egészség befolyásolására, gyógyhatás kiváltására kínálta a felperes termékeit, szélesebb körű és valóban a fogyasztókhoz eljutó közzétételre kötelezés indokolt. E körben arra hivatkozott, hogy a fogyasztóknak mindenkor joguk van arra, hogy az általuk korábban elfogyasztott termékek valós tulajdonságairól is pontos, valóságnak megfelelő információkkal rendelkezzenek.

A felperes keresettel élt és elsődlegesen az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, másodsorban pedig a határozat megváltoztatásával a bírság összegének mérséklését, továbbá a közzétételi kötelezettség mellőzését kérte. Fenntartotta a közigazgatási eljárásban már kifejtett álláspontját a tekintetben, hogy az ÁNTSZ határozata magatartásának jogsértő megítélése körében nem vehető alapul. Hangoztatta, hogy az új eljárásra a korábbi eljárásban hozott határozat szerinti szankció eltúlzottsága miatt került sor, míg a bírság a jelen határozatban kizárólag árbevételének csökkenése miatt lett kevesebb. Állította, hogy közzétételi kötelezettségét már teljesítette, az erre vonatkozó igazolást az alperesi eljárásban csatolta, a közzététel ismételt előírása már ez okból is jogellenes.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra alapítottn, hogy határozata minden tekintetben jogszerű.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Hangsúlyozta, hogy a közigazgatási határozat felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni és a felperes által megjelölt jogszabálysértés szabja meg a bíróság számára döntése kereteit. A közigazgatási perben is érvényesül az a perrendi szabály, miszerint a bíróságnak a kereseti kérelmet teljes körűen el kell bírálnia, de azon túl nem terjeszkedhet. Megállapította, hogy a felperes kereseti érvei körében lényegében megismételte a közigazgatási eljárásban már előadott és az alperes által megválaszolt kérdéseit. Megállapította azt is, hogy a felperes a

Pp. 164.§-ának (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségét elmulasztotta, az alperesi határozat jogszerűtlenségét bizonyítani nem tudta. Hangsúlyozta, hogy a perbeli határozat jogszerűségének kiinduló pontja a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletében megállapított jogsértés, melyet a felperes terhén a másodfokú bíróság megállapított, illetőleg a hatályon kívül helyezett alperesi határozati rendelkezések körében az új eljárásra adott iránymutatás. A jogerős ítélet mindenkire nézve, a közigazgatási perben hozott jogerős ítélet iránymutatása pedig a közigazgatási szervre mindenképpen és kétségkívül kötelező jellegű. Ebből következően az alperesnek az ítéltábla által a megismételt eljárásra adott útmutatás szerint kellett eljárnia, és az ÁNTSZ határozatával szemben esetleg később hozott döntés a határozat, illetve annak megítélése jogszerűségét nem érinthette. Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a Tpvt. 78.§-ának (3) bekezdése szerinti példalozó felsorolást alapul véve a súlyosító körülményeket a felperes terhén megjelölte, azokat értékelte, és mérlegeléséről számot adott. Megállapította, hogy e körben döntése a Pp. 339/B.§-a szerinti követelményeket kielégíti. Megállapította azt is, hogy az alperes a közzétételi kötelezettség kapcsán is jogszerűen, a másodfokú bíróság iránymutatása szerint járt el; a más, internetes honlapon közzétett közlemény a fogyasztók számára rejtve maradt, és nem akadályozta az újabb, a jogerős ítéletnek megfelelő közzétételnek. Rögzítette, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy termékei fogyasztói ne lennének egészségügyi problémákkal küzdve különösen sérülékenyebbek, és azt is, hogy az egyenlő bánásmód sérelmére való hivatkozás minden alapot nélkülöz.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte kereseti kérelmének helyt adó módon, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás helytelen mérlegelésével téves következtetésekre jutott. Fenntartotta, hogy ténylegesen nem folytatott a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot és e körben nyomatékkal hivatkozott arra, hogy az ÁNTSZ vele szemben hozott határozatát a bíróság hatályon kívül helyezte; az új eljárásban elmarasztalására nem került sor. Az alperes tehát nem hivatkozhat a felperesi forgalmazás jogellenességére. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság e körülményt nem értékelte és figyelembe se vette. A közzététel kapcsán fenntartotta álláspontját, hogy az lényegesen súlyosabb következményt ró a terhére, mint a korábbi határozat alapján már végrehajtott közzététel. Kifogásolta, hogy a helyreigazító közlemény nem felel meg az előzetes álláspontban megfogalmazottaknak és sérelmezte, hogy olyan termékekre kell azt végrehajtania, amit 2009 óta nem forgalmaz. Állította, hogy az időmúlásra figyelemmel a közzétételi kötelezettség teljesítése súlyosabb hátrányokat okozhat, mint ami a szankció célja. Fellebbezéskiegészítésében állította, hogy az ÁNTSZ határozat hatályon kívül helyezésével az alperesi eljárás jogellenes volt, amelyre jogot alapítani egyik eljárásban sem lehetett.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta álláspontját, miszerint a Fővárosi Ítéltábla korábbi jogerős ítéletének megfelelően volt köteles eljárni, csak a jogkövetkezmények levonása körében. Ezért véleménye szerint az ÁNTSZ eljárása, az ott hozott döntés az ügyben relevanciával nem bír. A Fővárosi Ítéltábla alapul vett másodfokú ítélete alapján a felperesnek a fogyasztókat

megtévesztő tájékoztatása miatti jogsértés megállapítása anyagi jogerőt nyert, amelynek következményeit kellett levonni a megismételt eljárásban: részben a bíróság mérték, részben a tájékoztató közlemény közzététele tekintetében. E körben csak azt értékelhette, hogy volt olyan ÁNTSZ határozat, melyben a felperesnek termékek értékesítését megtiltották, e kötelezettségének pedig nem tett eleget a felperes. Az ÁNTSZ határozatának hatályon kívül helyezését enyhítő körülményként nem tudta figyelembe venni. Állította azt is, hogy a közzétételi kötelezettség tekintetében egyrészt a felperes a korábbi határozatban foglaltakat sem hajtotta végre maradéktalanul, másrészt tájékoztatása nem is volt alkalmas arra, hogy az a fogyasztók széles köréhez eljusson. Fenntartotta, hogy a hamis vagy megtévesztő reklám adott esetben visszafordíthatatlan következményekkel is járhat, ami miatt feltétlenül szükséges a fogyasztók védelme érdekében a megfelelő tájékoztatás közzététele. Megítélése szerint az általa alkalmazott szankció a speciális és generális elrettentés funkciójával bír, melynek körében az esetleges felperesi gazdasági tevékenység ellehetetlenülése relevanciával nem bír.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Törvényszék a felperes fellebbezését a Pp. 340.§-ának (5) és (6) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, az elsőfokú ítélet jogszerűségét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése szerint a felperesi fellebbezés és alperesi ellenkérelem keretei között bírálta el.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló peradatoknak a Pp. 206.§-ának (1) bekezdésében írtak szerinti egyenként és a maguk összességében való értékelésével és meggyőződése szerinti elbírálásával helyesen megállapított tényállásból okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresete nem teljesíthető, annak elutasítása szükséges. Az elsőfokú bíróság mindenre kiterjedő részletes indokolásával a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, ezért azt nem ismétli meg. Csak hangsúlyozza, hogy a felperes fellebbezésében, illetve fellebbezésekiegészítésében pusztán a közigazgatási eljárásban előadott érveit ismételte meg, illetve a keresetében és az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait ismételve hangoztatta, hogy vele szemben szankció nem, vagy kisebb mértékben lett volna alkalmazható, vagy szankció mellőzésével befejeződő határozat meghozatalára lett volna jogszerű mód.

Mindezek folytán a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság mindenre kiterjedően részletes és alapos indokolással ellátott jogszerű ítéletét a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra utalással hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy függetlenül attól, hogy a Ket. miként rendelkezik, a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítélete mindenkire nézve, így a felperesre és alperesre is kötelező. Ebből következően a felperesi jogsértés a megismételt alperesi eljárás, illetve bírósági eljárás során vitatható nem volt; az ítéltábla felperes jogsértését megállapította, ezen ítélettel az alperesi korábbi határozat e részében anyagi jogerőt nyert, a felperes jogsértése tényként volt kezelendő.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az alperest kötötte a hatályon kívül helyező ítéleti

rendelkezés mind a szankciók alkalmazása, mind azok indokolása tekintetében. Az alperes nem térhetett el a másodfokú bíróság iránymutatása által meghatározott körtől; annak betartásával járt el és hozta meg mind a bírság, mind a közlemény tekintetében határozatát. A bíróság tekintetében az alperes a Tpvt. 78.§-ának (3) bekezdése szerinti körülményeket értékelte, értékelésének magyarázatát adta, e vonatkozásban a felperesnek az alperesi mérlegelést megdöntenie nem sikerült. Mivel tényként volt kezelendő a felperesi jogsértés, ezért az ÁNTSZ határozatával kapcsolatos bármely döntés relevanciával nem bír.

Alaptalanul hivatkozott a tájékoztatás közzététele körében a felperes arra, hogy annak már korábban eleget tett. A korábban hozott határozat közzétételre vonatkozó rendelkezéseinek hatályon kívül helyezésére figyelemmel nincs olyan határozati döntés, amelyet végrehajthatott volna a felperes a jelenlegi határozat szerinti marasztalás nélkül. Az alperesnek a tájékoztatás közzététele tekintetében is döntést kellett hoznia, döntését megfelelően meg kellett indokolnia. E körben az alperes megfelelően indokolta, magyarázatát adta annak is, hogy miért nem tartja elfogadhatónak az esetleges másik közzétételt. Nem létező határozati rendelkezés végrehajthatósága hiányában alaptalanul állította a felperes, hogy közzététel történt részéről, és alaptalanul utalt az időmúlásra is.

Megjegyzi a másodfokú bíróság még, hogy mind a bírság, mind más szankció alkalmazásakor csak az ügy egyedi jellegét lehet figyelembe venni, a felperes elvárása, illetőleg az alperes más ügyben folytatott gyakorlata számon nem kérhető. A másodfokú bíróság álláspontja szerint valamely terméknek jogszerűtlenül egészségre gyakorolt megelőző, kezelő vagy gyógyító hatást tulajdonító, széles körben közzétett reklám és termékforgalmazás olyan súlyos magatartás, amely körében a fogyasztók érdekeinek védelme nem mellőzhető. Ehhez képest a felperessel szemben a megismételt eljárásban alkalmazott szankciók sem eltúlzottnak, sem aránytalannak nem tekinthetők.

A sikertelenül fellebbező felperes az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségeit a Pp. 78.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján köteles megfizetni. A másodfokú perköltség összegét a törvényszék a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg. Kötelezte továbbá a pervesztes felperest a törvényszék az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (1) bekezdése és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéknek az állam javára való megfizetésére is a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2015. évi július hó 8. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, előadó, dr. Matheidesz Ilona sk. bírő
dr. Sára Katalin sk. bírő